

dermed undgå tab som følge af senere markedsændringer i sikkerhedens eller de sikrede fordringers værdi. Parterne kan i aftalen vedtage, at realisation af nogle eller alle sikkerheder først må ske, efter at der er givet varsel, eller de kan på anden måde begrænse adgangen til straksrealisation.

Realisationsmåden afhænger af, hvilken type sikkerhed der er tale om, jf. stk. 2-4, og til dels af parternes aftale, jf. stk. 4 om tilegnelse. Realisation skal under alle omstændigheder foregå på forretningsmæssigt rimelige vilkår, jf. § 58 d. En sikkerhedshaver, der realiserer sikkerheden til en pris, der ikke kan anses for forretningsmæssigt rimelig, kan pådrage sig et erstatningsansvar over for sikkerhedsstiller eller dennes bo.

Hvis sikkerheden består af værdipapirer, der er stillet i medfør af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, sker realisation ved modregning af sikkerhedernes værdi i de sikrede fordringer, da sikkerhedshaver i disse tilfælde allerede ved sikkerhedsstillelsen har opnået ejendomsret til sikkerheden, jf. § 58 k. Modregningen kræver ikke udtrykkelig aftale herom, men alene at der er opstået en fyldestgørelsesgrund. Modregning kan ske straks, såfremt der er aftalt straksrealisation. Indeholder aftalen en bestemmelse om slutafregning, og opstår der en slutafregningsgrund, inden tilbagelevering er sket, indgår sikkerhedsstillers krav på tilbagelevering i slutafregningen, hvis dette er aftalt.

Er der tale om en sikkerhedsoverdragelse i form af pantsætning, vil en modregning af sikkerhedernes værdi i den sikrede fordring, som sker uden et salg af værdipapirerne, have karakter af en tilegnelse, hvilket kræver udtrykkelig aftale herom, jf. stk. 4.

Hvis sikkerheden består af kontanter, dvs. af et kontantindestående, sker realisation ved anvendelse af sikkerhedens værdi til indfrielse af de sikrede fordringer. Er der tale om en sikkerhed i form af et kontantindestående hos sikkerhedshaver, sker indfrielsen i praksis ved modregning i de sikrede fordringer. Men der er trods dette tale om fyldestgørelse via et pant, hvilket kan have betydning for muligheden for omstødelse i tilfælde af senere konkurs.

Er værdipapirer stillet som sikkerhed i medfør af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af pantsætning, sker realisation ved sikkerhedshavers salg af værdipapirerne, medmindre der er aftalt mulighed for tilegnelse, jf. stk. 4. Provenuet ved salget anvendes til at indfri de forpligtelser, som var sikret ved pant i værdipapirerne. Adgangen til at realisere en sikkerhed ved salg i tilfælde af misligholdelse indebærer en mindre fravigelse fra gældende ret. Retsplejelovens § 538 a, stk. 1, der kan fraviges ved aftale mellem parterne,

bestemmer, at realisation ved salg skal ske gennem en værdipapirhandler. Forslaget giver derimod mulighed for, at sikkerhedshaver selv kan foretage salget, selv om dette ikke udtrykkeligt er aftalt. Salget skal under alle omstændigheder ske på forretningsmæssigt rimelige vilkår, jf. den foreslåede § 58 d. Salget kan i tilfælde af misligholdelse ske straks og uden varsel til sikkerhedsstiller, hvis der er aftalt straksrealisation, jf. stk. 1.

I stk. 4 bestemmes, at realisation ved tilegnelse, dvs. ved at sikkerhedshaver overtager sikkerheden til ejendom, kræver forudgående vedtagelse herom i aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse. Aftalen om tilegnelse skal for at være gyldig endvidere indeholde principper for værdiansættelsen, der, jf. § 58 d, skal være forretningsmæssigt rimelige. Det må antages, at det allerede efter gældende ret kan aftales, at en pant-haver selv kan overtage pantet til ejendom i tilfælde af misligholdelse, i hvert fald hvis der er tale om pant i værdipapirer, og aftalens vilkår ikke kan anses for urimelige.

En aftale om, at realisation kan ske ved tilegnelse, må anses for bindende for en eventuel sekundært berettiget sikkerhedshaver, der dog er berettiget til fyldestgørelse, i det omfang sikkerhedens værdi overstiger den primært berettigede sikkerhedshavers sikrede fordringer.

Til § 58 k

Bestemmelsen gennemfører collateral-direktivets artikel 6.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at aftaler om overdragelse af ejendomsret ikke kvalificeres som pantsætninger, uanset at ejendomsoverdragelsen sker til sikkerhed.

Bestemmelsen fastslår, at en sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret skal anses som en overdragelse til eje, uanset om overdragelsens reelle formål er sikkerhedsstillelse. Det generelle udgangspunkt efter gældende ret er, at det er en aftales reelle indhold, der er afgørende for, om der foreligger en overdragelse til eje eller en overdragelse til sikkerhed. Hvis man må antage, at erhververens primære interesse er aktivets realisationsværdi, foreligger der således efter gældende ret som udgangspunkt en pantsætning, selvom parterne har betegnet aftalen en overdragelse til eje.

Hvis sikkerhedsstillelsen sker til sikkerhed for allerede bestående gæld eller på anden utilbørlig måde tilgodeser sikkerhedshaver på andre kreditorers bekostning, skal sikkerheden i relation til omstødelse behandles som et pant. Dette er præciseret i *stk. 1*, hvor-